

OLİMPOS KAHRAMANLARI

OLİMPOS'UN KANI

30. Baskı

ÇOKSATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARI

RICK RIORDAN

X-
LIB
RIS

OLİMPOS KAHRAMANLARI

OLİMPOS'UN KANI

RICK RIORDAN

Muhteşem okurlarıma:

Bir önceki kitabın sonu için özürümden dolayı üzgünüm.

Bu kitapta bu tarz heyecanlı sonlardan kaçındım.

Şey, belki birkaç küçük ayrıntı dışında...

Çünkü sizleri çok seviyorum!

*Yedi melez çağrıya yanıt verecek,
Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak.
Son nefesleri pahasına bir söz verilecek,
Ve düşmanlar Ölümün Kapıları'na dizilecek.*

JASON

Jason yaşlı olmaktan nefret etmişti.

Eklemleri acıyordu. Bacakları titriyordu. Tepeye tırmanmaya çalışırken, ciğerlerinden sanki bir kutu taşla doluymuşlar gibi hırıltular geliyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki yüzünü göremiyordu ama elleri eğri büğrüydü ve kemikleri belli oluyordu. Ellerinin tersini şişkin mavi damarlar kaplamıştı.

Hatta o yaşlı adam kokusu bile üzerine sinmişti; naftalin ve tavuk çorbası kokusu. Nasıl mümkün olabiliyordu bu? On altı yaşından yetmiş beşine saniyeler içinde geçivermişti ama yaşlı adam kokusu *bunmm* dercesine anında üstüne sinmişti. Tebrikler! Berbat kokuyorsun!

“Neredeyse vardık.” Piper ona gülümsedi. “Harika gidiyorsun.”

Demesi kolaydı tabii. Piper ve Annabeth güzel birer Yunan hizmetçi kızı kılığına bürünmüşlerdi. Hatta kolsuz elbiseleri ve örgülü sandaletlerinin içinde bile taşlı yolu rahatlıkla kat edebiliyorlardı.

Piper’in maun rengi saçları örülmüş ve topuz yapılmıştı. Gümüş bilezikleri kollarını süslüyordu. Annesi Afrodit’in eski bir heykelini anımsatıyordu ki bu birazcık Jason’ı korkutuyordu.

Güzel bir kızla çıkmak insanı yeterince gergin hale getiriyordu zaten. Hele annesi aşkın tanrıçası olan birisinin kızı ile çıkmak... Eh, Jason her zaman romantik olmayan bir şey yapmaktan, sonra da Piper'ın annesinin Olimpos Dağı'ndan kaşlarını çatıp onu yabani bir domuza dönüştürmesinden korkmuştu.

Jason tepeye baktı. Zirve hâlâ doksan metre kadar yukarıdaydı.

“Gelmiş geçmiş en kötü fikir bu.” Bir sedir ağacına yaslandı ve alnını sildi. “Hazel'in büyüü fazla iyi. Eğer savaşmak zorunda kalırsam, hiçbir şey yapamayacağım.”

“İşler o raddeye gelmeyecek,” diye söz verdi Annabeth. Hizmetçi kız elbisesinin içinde hiç de rahat görünmüyordu. Elbisenin kaymasını önlemek için ikide bir kambur durmak zorunda kalıyordu. Topuz yapılmış olan sarı saçları arkadan açılmıştı ve uzun örümcek ayakları gibi sallanıyordu. Örümceklere karşı olan nefretini bildiğinden, Jason bundan bahsetmemeyi tercih etti.

“Saraya gizlice sızacağız,” dedi Annabeth. “İhtiyacımız olan bilgiyi alıp oradan kaçacağız.”

Piper amforasını, içinde kılıcını sakladığı seramik şarap kavanozu, yere koydu. “Biraz dinlenebiliriz. Soluklan Jason.”

Belinde *Cornucopia*'sı asılıydı, büyüü bereket boynuzu. Elbisesinin kıvrımlarından birisine hançeri *Katoptris*'i sıkıştırmıştı. Piper tehlikeli görünmüyordu ama ihtiyaç anında, ilahi bronzdan yapılmış silahlarını iki elle birden kullanabilir veya düşmanlarının yüzüne çürümüş mango fırlatabilirdi.

Annabeth kendi amforasını omzundan attı. Onun da gizlenmiş bir kılıcı vardı ama onsuz bile ölümcül görünüyordu. Fırtına grisi gözleri etrafı tarıyor, herhangi bir tehlikeyi arıyordu. Eğer birisi Annabeth'e bir içki ısmarlamaya kalksa, Jason adamın 'çatalına' bir tekme yiyeceğinden emindi.

Düzenli bir şekilde nefes almaya çalıştı.

Aşağıda, Afales Koyu parıldıdı, su o kadar maviydi ki gıda boyası ile boyan-

muş olabilirdi. Kıyıda birkaç yüz metre ötede, 2. *Argo* demir atmış bekliyordu. Beyaz yelkenleri bir puldan daha büyük görünmüyordu, doksan tane küreği ise kurdana benziyordu. Jason arkadaşlarını güvertede emirlerini uygularken hayal etti; Leo'nun küçük dürbününden bakabilmek için nöbetleşiyorlar, Büyükbaba Jason'ı tepeye topallayarak çıkarken görünce gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı.

“Aptal İthaka,” diye mırıldandı.

Sözüm ona ada çok güzeldi. Ormanlık tepelerin sırtı adanın merkezine doğru kıvrılıyordu. Kireç gibi bembeyaz yamaçlar denize doğru çekiliyordu. Korlar taşlı sahillere dönüşüyor, kırmızı damlı evlerin ve beyaz ile sıvanmış kiliselerin olduğu liman kıyıya yaslanıyordu.

Tepeler gelincikler, çiğdemler ve vahşi kiraz ağaçları ile bezeliydi. Hava, çiçek açmış mersin ağacı kokuyordu. Hepsisi güzeldi, tabii sıcaklık kırk derece olmasaydı. Etraf Roma hamamları gibi buharlıydı.

Jason için havayı kontrol edip tepeye uçuşması bebek oyuncacı olmalıydı ama olur mu hiç? Gizlilik uğruna, berbat durumda dizleri olan ve tavuk çorbası kokan yaşlı bir adam kılığına katlanmalıydı.

Bir yere en son tırmandığı zamanı anımsadı; iki hafta önceydi, Hazel ile birlikte haydut Sciron'un uçuşunu olan Croatia'ya tırmanmışlardı. En azından Jason'ın o zaman gücü yerindeydi. Oysa şimdi yüzleşecekleri bir hayduttan çok daha kötüydü.

“Burasının doğru yer olduğundan emin misin?” diye sordu. “Epey, bilemiyorum, *sessiz* görünüyor.”

Piper dağ yolu boyunca ilerlemeye başladı. Saçlarına dün gece yaşanan saldırıdan hatıra, parlak, mavi bir harpi tüyü takılıydı. Tüy büründüğü kılığa pek gitmiyordu ama Piper bunu görev başındayken bütün bir iblis tavuk kadın sürüsünü tek başına alt ederek hak etmişti. Başarısını küçümsemişti ama Jason,

Piper'in bundan memnun olduğunu anlayabiliyordu. Tüy, Melez Kampı'na ilk ulaştıkları zaman olan önceki kıştan bir hatıraydı, onun eskisi gibi olmadığını bir hatırlatıcısı.

"Harabeler bu tarafta," diyerek vaat etti. "Onları Katoptris'in yansımasında gördüm. Sen de Hazel'in ne dediğini duydun. 'Hissettiğim gelmiş geçmiş en bü-'"

"'Hissettiğim gelmiş geçmiş en büyük şeytani ruhlar toplantısı,'" şeklinde tamamladı Jason. "Evet, süper görünüyor."

Hades'in tapınağında olan savaştan sonra, Jason'un son istediği şey daha fazla şeytani ruhlarla savaşmaktı. Ama görevin kaderi tehlikedeydi. 2. *Argo*'nun tayfasının vermesi gereken büyük bir kararı vardı. Eğer yanlış olanı seçerlerse başarısız olacak ve tüm dünya yok olacaktı.

Piper'in hançeri, Hazel'in büyüleri hisleri ve Annabeth'in içgüdüleri ortak bir karara vardılar: Cevap, İthaka'da, Odysseus'un eski sarayında, Gaia'nın emirlerini uygulamak için hazır bekleyen şeytani ruhlar sürüsünde yatıyordu. Yapılması gereken, aralarına gizlice sıvışıp ne planladıklarını öğrenmek ve gidişatı en iyi şekilde değerlendirmekti. Ardından oradan da tercihe bağlı olarak, hayatta kalmış bir şekilde kaçmaktı.

Annabeth altın kemerini düzeltti. "Umarım büründüğümüz kılıklar işe yarar. Talipler hayattayken son derece huysuz müşterilerdi. Eğer bizim melez olduğumuzu anlarsalardı-"

"Hazel'in büyüü işe yarayacak," dedi Piper.

Jason buna inanmaya çalıştı.

Talipler: yaşamış en ağgözlü, şeytani yüz kadar katil. Odysseus, İthaka'nın Yunan kralı, Truva Savaşı'ndan sonra kaybolunca, bu prenslerden oluşan Blist çetesi sarayını işgal etti ve oradan çıkmayı reddetti, içlerinden her biri Kraliçe Penelope ile evlenip krallığı devralmayı umuyordu. Odysseus gizli bir şekilde geri dönmeyi başardı ve hepsini katletti, işte basit bir mutlu eve dönüş tablosu. Fakat

Piper'ın görüleri doğruysa, katiller geri dönmüştü, öldükleri yerin peşindeydiler.

Jason gelmiş geçmiş en ünlü kahramanlardan biri olan Odysseus'un asıl sarayına gittiğine inanamıyordu. Ve işte yine, bu göreve birbirini takip eden akıl almaz olaylardan biri daha ekleniyordu. Annabeth'in kendisi daha yeni Tartarus'un sonsuz derinliklerinden kurtulmuştu. Bu göz önüne alındığında, Jason belki de yaşlı bir adam olmaktan yakınmaması gerektiğine karar verdi.

"Eh..." Jason titremesini baston ile zapt etmeye çalıştı. "Eğer *hissettiğim* kadar yaşlı görünüyorsam, kılığım müthiş olmalı. Hadi yola devam edelim."

Tırmandıkça, boynundan terler aktı. Baldırları sızladı. Bu sıcığa rağmen, titremeye başladı. Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, son zamanlarda gördüğü rüyaları düşünmeden edemedi.

Hades'in Evi'nden sonra rüyaları daha bir gerçekçi olmuştu.

Bazen Jason, Epirus'un yeraltı tapınağında duruyordu, gigant Clytius ona yaklaşarak ruhani seslerin korusu gibi sesi ile konuşmaya başlıyordu: *Beni yenebilmek için hepimiz uğraştınız. Toprak Ana uyanınca ne yapacaksınız?*

Bazı zamanlar da Jason kendini Melez Kampı Tepesi'nin zirvesinde buluyordu. Toprak Ana Gaia, çamur, yapraklar ve taşlarla dolu bir girdap şeklinde topraktan yükseliyordu.

Yazık sana. Sesi etrafta yankı yapıyor, Jason'ın ayaklarının altındaki taş tabakayı sarsıyordu. *Baban tanrıların ilki ama sen ise sürekliliği ikinci geliyorsun; Romalı topluluğunun arasında, Yunanlı arkadaşların arasında ve hatta ailen arasında. Kendini nasıl kanıtlayacaksın?*

En kötü rüyası ise Sonoma Kurt Evi'ndeydi. Önünde erimiş gümüş renginin parlantısıyla ışıldayan tanrıça Juno duruyordu.

Senin hayatın bana ait, diyen sesi gürlendi. *Zeus'tan bir barış hediyesi.*

Jason bakmaması gerektiğini biliyordu ama Juno süpernova hali olan asıl tanrıça formuna dönüşürken gözlerini kapayamadı. Acı Jason'ın beynini dağladı.

Bedeni tıpkı bir soğanmış gibi tabakalar halinde ayrıldı.

Ardından sahne değişti. Jason hâlâ Kurt Evi' ndeydi ama şimdi küçücük bir çocuktuktu, iki yaşında var ya da yoktu. Bir kadın onun önüne çömeldi, limon kokusu hiç de yabancı gelmiyordu. Yüz hatları nemli ve bulanıktı ama sesini tanıyabilmişti: berrak ve nazik, tıpkı hızla akan bir dere üzerindeki ipince bir buz tabakası gibi.

Senin için geri döneceđim, benim gözbebeđim, dedi. Seni yakında göreceđim.

Jason ne zaman bu kâbustan uyansa, yüzü terden sırlısklam oluyordu. Gözleri ağlamaktan sızlıyordu.

Nico di Angelo onları uyar mıştı: Hades'in Evi en kötü anılarını uyandıracak, onları geçmişten bazı şeyleri duymaya ve görmeye itecekti. Hayaletleri huzursuz olacaktı.

Jason *özellikle* o hayaletin ondan uzak duracağını ummuştu ama her gece rüyası daha da kötüye gitmişti. şimdi de hayaletler ordusunun toplandığı sarayın kalıntularına doğru tırmanıyordu.

Bu illa da o kadının orada olacağını göstermez, dedi Jason kendi kendine.

Ama elleri bir türlü titremeyi bırakmıyordu. Her adım bir öncekinden daha zorluydu.

"Neredeyse vardık," dedi Annabeth. "Hadi-"

BUMM!

Yamaç gürlledi. Tepenin üstünde bir yerlerde, bir kalabalık tıpkı amfiteatr seyircileri gibi beğeniler içinde kükredi. Ses Jason'ın tüylerini diken diken etti. Kısa bir süre önce, Roma'daki Kolezyum'da hayaletlerin tezahüratları karşısında ölümüne bir savaşa girmişti. Bu deneyimi tekrar yaşamaya hiç de can atmıyordu.

"O gürültü de neydi öyle?" diye merak etti.

"Bilmiyorum," dedi Piper. "Ama eğleniyorlar gibi görünüyor. Hadi gidip biraz ölü arkadaşlar edinelim."

II

JASON

Dođal olarak, durum Jason'ın umduđundan çok daha kötüydü.

Zaten öyle olmasaydı, eğlenceli olmazdı.

Tepenin üstündeki zeytin çalılıklarının arasından bakarken, kontrolden çıkmış bir zombi okul partisine benzer bir şey gördü. Harabeler tek başına o kadar da etkileyici değildi: Birkaç taş duvar, yabani otlarla kaplı merkezi bir avlu ve kayaya yontulmuş, sonu hiçbir yere varmayan bir merdiven vardı. Bir çukur, birkaç kontrplak levhayla kapatılmıştı ve metal bir iskele çatlamış bir kemeri destekliyordu.

Ama harabelerin arasına bir başka gerçeklik katmanı yerleştirilmişti: sarayın görkemli zamanlarında neye benzemiş olabileceğini gösteren spektral bir serap. Kireç badanalı, balkonların sıraladığı stuko duvarlar üç kat yükseliyordu. Sütunlu kemer altılar kocaman bir çeşmesi ve bronz mangalları olan merkezi avluya bakıyordu. Bir düzine kadar ziyafet masasında, gulyabaniler gülüp yemek yiyor, birbirlerini itiyorlardı.

Jason sayıları yüzü bulan ruh görmeyi bekliyordu ama bunun yakla-

şık olarak iki mislisi ortalıkta dolanıyor, servisi yapan birkaç spektral kıızı kovalıyor, tabak çanakları kırıyor ve etrafa rahatsızlık veriyorlardı.

Birçoğu Jüpiter Kampı'ndaki Larları andırıyordu: Mor renkli, şeffaf tunikler ve sandaletler giymiş tayflardı. Birkaç eğlence düşkününün gri etli çürümüş bedenleri, yer yer keçeleşmiş saçları ve iğrenç yaraları vardı. Diğerleri sıradan, yaşayan ölümlüler gibi görünüyordu. Bazıları togalar, bazıları modern takım elbiseler, diğerleriyse askeri kamuflaj giysileri giymişlerdi. Jason bunların arasında mor renkli bir Jüpiter kampı tişörtü ve Roman lejyoner zırhı giymiş bir adam bile gördü.

Avlunun ortasında, üstünde lime lime olmuş bir Yunan tuniği olan, gri renkli bir gulyabani geziniyor, mermer bir büstü, kafasının üstünde bir spor etkinliğinde kazandığı bir kupa gibi tutuyordu. Diğer hayaletler tezahüratlar yapıyor, sırtına vuruyorlardı. Gulyabani yaklaştıkça, Jason onun boğazında bir ok olduğunu, tüylü ucunun Âdemelmasından çıktığını fark etti. Bu manzaranın daha da rahatsız edici yanı şuydu: Havaya kaldırdığı büst... *Zeus*'un büstü müydü?

Emin olmak güçtü. Çoğu Yunan tanrı heykeli birbirine benzerdi. Ama sakallı ve öfkeli surat Jason'a Melez Kampı'nın Birinci Kulübesi'ndeki o devasa Hippi Zeus heykelini anımsatmıştı.

"Bir sonraki adağımız!" diye bağırdı gulyabani. Boğazına saplanmış ok yüzünden sesi hırıltılı çıkıyordu. "Toprak Ana'yı besleyelim!"

Parti yapan diğer gulyabaniler bağırıp, kadehlerini masalara vurdu. Gulyabani ortadaki çeşmeye doğru ilerledi. Kalabalık yarıldı ve Jason çeşmenin suyla dolu olmadığını fark etti. Dokuz metrelik heykel tabanlığundan, yukarı doğru bir kum gayzeri fışkırıyor, daire biçimindeki çanağa akmadan önce beyaz partiküllerden oluşan şemsiye biçimli bir perde gibi bir kavis çiziyordu.

Gulyabani mermer büstü çeşmeye fırlattı. Zeus'un kafası kum yağmurunun arasından geçer geçmez, mermer, bir ağaç öğütücüsünden geçmiş gibi tuzla buz oldu. Kumlar altın rengi bir parlıta saçtı; ikor, yani ilahi kan rengine büründü. Sonra, dağın tamamı yemek yemiş ve geçirilmiş gibi *GÜM* diye sarsıldı.

Ölü particiler tezahüratlarla yeri göğü inlettiler.

“Başka heykel var mı?” diye bağırdı gulyabani kalabalığa. “Yok mu? O halde, sanırım kurban vermek için *gerçek* tanrıların olmasını bekleyeceğiz!”

Gulyabani en yakındaki ziyafet masasına otururken, yoldaşları gülüp onu alkışladılar.

Jason elindeki asayı sıkıca kavradı. “Bu herif az önce babamı un ufak etti. *Kim* olduğunu sanıyor?”

“Antinoos olmalı,” dedi Annabeth. “Taliplerin liderlerinden biri. Yanlış hatırlamıyorsam, onu boynundan okla vuran da Odysseus'tu.”

Piper irkildi. “Bunun bir adamı etkisiz hale getireceğini düşünür insan. Ya diğerleri? Neden bu kadar kalabalıklar?”

“Bilmiyorum,” dedi Annabeth. “Gaea için yeni topladıkları kişiler sanırım. Bazıları biz Ölüm Kapıları'nı kapatmadan önce canlanmış olmalı. Bazıları da sadece hayalet.”

“Bazıları gulyabani,” dedi Jason. “Antinoos gibi açık yaraları bulunanlar ve gri tenli olanlar... Onlar gibileriyle daha önce de savaşımuştum.”

Piper mavi renkli harpya tüyünü çekti. “Onları öldürmek mümkün mü?”

Jason seneler önce San Bernardino'da Jüpiter Kampı için gittiği bir görevi hatırladı. “Kolaylıkla öldürülemiyorlar. Güçlü, hızlı ve zekiler. Bir de insan eti yiyorlar.”

“Harika,” diye homurdandı Annabeth. “Plana bağlı kalmaktan başka seçenek gelmiyor aklıma. Ayrılacağız, aralarımıza sızacağız ve burada ne aradıklarımızı öğreneceğiz. İşler ters giderse-”

“Yedek plana geçeceğiz,” dedi Piper.

Jason yedek plandan nefret etmişti.

Gemiden ayrılmadan önce, Leo her birine birer yaş günü mumu büyüklüğünde koyun yünü vermişti. Dediğine göre, bunları havaya fırlattıklarında, mum yükselip beyaz renkli bir fosfor ışığı saçacaklar ve 2. *Argo*'ya ekibin başının dertte olduğunu haber verebileceklerdi. O noktada, geminin mancınıkları pozisyonlarını almadan, sarayı Yunan ateşiyle ve İlahi bronz şaraplarıyla kaplamadan önce, Jason'ın ve kızların kaçmak için birkaç saniyesi olacaktı.

En güvenli plan değildi ama Jason en azından işler ters giderse, ölü adamlardan oluşan bu gürültücü kalabalığa bir hava saldırısıyla karşılık verebileceğini biliyordu. Tabii, kendisi ve arkadaşları kaçabilirlerse. *Bir de* Leo'nun kıyamet günü mumları kazara ateş almazsa. Leo'nun icatları bazen beklenmedik anlarda ateş alırdı; böyle olduğunda, hava daha da ısınır, yüzde doksan ateşli bir kıyamet yaşanması söz konusu hale gelirdi.

“Aşağıda dikkatli olun,” dedi Piper'la Annabeth'e.

Piper uçuşunun sol kenarına doğru süründü. Annabeth de sağa gitti. Jason kendini esasının yardımıyla doğrulttu ve harabelere doğru sendeleyerek ilerledi.

Hades'in Evi'nde kötü ruhlardan oluşan bir kalabalığın arasına daldığı zamanı hatırladı. Frank Zhang ve Nico di Angelo olmasaydı...

Tanrım... *Nico*.

Son birkaç gündür, Jason ne vakit Jüpiter'e bir parça yemeği adak

olarak sunsa, babasının Nico'ya yardım etmesi için dua ediyordu. Çocuk çok büyük zorluklardan geçmişti ama buna rağmen en zorlu görevi üstlenmeye gönüllü olmuştu: Athena Parthenos heykelini Melez Kampı'na götürecekti. Başarılı olamazsa, Romalı ve Yunanlı melezler birbirlerini katledeceklerdi. Sonra da Yunanistan'da ne olursa olsun, 2. *Argo*'nun geri dönecek bir yuvası olmayacaktı.

Jason sarayın silik girişinden içeri girdi. Önündeki mozaik kaplı zeminin bir kısmının üç metre derinliğinde bir kazı çukurunu örttüğünü tam vaktinde fark etti. Yanından geçip avluya doğru ilerlemeye devam etti.

İki seviyeli gerçeklik, ona Othrys Dağı'ndaki Titan kalesini anımsatmıştı: Siyah mermerlerden oluşan ve tesadüfi bir biçimde gölgeye dönüşüp tekrar katlaşılan baş döndürücü duvarlardan oluşan bir labirentti. En azından, o savaşta Jason'ın yanında yüz lejyoner vardı. O sıradaysa, elindeki tek şey yaşlı bir adamın bedeni, bir asa ve incecik giysili iki arkadaşı.

Yüz metre kadar ilerisinde, Piper gülümseyerek ve eğlence düşkünü hayaletlerin şarap kadehlerini doldurarak kalabalığın arasında geziniyordu. Korkuyorsa bile, bunu belli etmiyordu. O ana dek, hayaletler ona pek de ilgi göstermemişlerdi. Hazel'in büyüü işe yaramış olmalıydı.

Sağ tarafta, Annabeth boş tabakları ve kadehleri topluyordu. Gülümsemiyordu.

Jason'ın aklına gemiden ayrılmadan önce Percy'yle arasında geçen konuşma geldi.

Percy denizden gelecek tehditleri izlemek üzere gemide kalmıştı ama Annabeth'in bu keşif gezisine onsuz gidecek olmasından da hiç hoşlanmamıştı. Özellikle de Tartarus'tan geri döndüklerinden beri ilk kez ayrı kalacakları için.

OLIMPOS'UN KANI

Nico di Angelo onları uyarmişti: Hades'in Evi en kötü anılarını uyandıracak, hayaletlerini huzursuz kılacaktı... Nitekim şimdi her biri zor durumda. Teker teker korkularıyla yüzleşmekten başka çareleri yok.

Jason, küçükken onu terk eden annesinin hayaletiyle karşı karşıya. Bir lider olarak gücünü nasıl kanıtlayacağını bilmesine de, annesinin yaptığı gibi sözünden vazgeçecek değil.

Nico, bir kez daha Reyna ve Koç Hedge ile gölge yolculuğu yaparsa hayalete dönüşebilir. Yine de bu karar, kehanetin belirttiği gibi başka birisinin hayatını kaybetmesini engelleyebilir.

Athena Parthenos'u, savaş patlak vermeden Melez Kampı'na götürmeye çalışan **Reyna**'nın peşinde zalim bir avcı var. Korkularını yenmeye çalışan **Piper**, üzerine düşeni yapmak için hazır. **Leo** ise planının işe yaramamasından ve arkadaşlarının kendisine karışmasından endişe duyuyor.

Oysa hepsi biliyor ki, **Toprak Ana**'yı alt etmek için içlerinden biri ölmeli...

Rick Riordan, çoksatan *Olimpos Kabiramanları* serisinin son kitabında, melezlerin hafızalara kazınan macerasını nokt alıyor. Kahramanlar, tanrılar ve canavarların tek tek sahneye çıktığı *Olimpos'un Kani*'nda heyecan doruğa tırmanıyor!

